

Co jsem dělal na břehu jezera v těchto proslulých lázních, když mi bylo osmnáct? Nic. Bydlel jsem na bulváru Carabacel v rodinném penzionu „Tilleuls“. Mohl jsem si najít pokoj ve městě, ale upřednostnil jsem bydlení ve výškách, dva kroky od Windsoru, Hermitage a Alhambry, jejichž luxus a bujné zahrady mi dodávaly klid.

Svíral mě totiž strach; pocit, jenž mě od té doby nikdy neopustil, byl tehdy o dost silnější a ukvapenější. Uprchl jsem z Paříže s domněním, že toto město představuje pro lidi jako já nebezpečí. Panovala zde nepříjemná policejní atmosféra. Na můj vkus příliš mnoho policejních zátahů. Bombové exploze. Chtěl jsem podat chronologické upřesnění, a jelikož nejlepší orientační body představují války, o kterou z nich vlastně šlo? O tu v alžírskou, která se odehrála na úplném počátku 60. let, v době, kdy se na Floridě jezdilo v kabrioletu a kdy se ženy špatně oblékaly. Muži rovněž. Báł jsem se ještě více než dnes a zvolil jsem si toto místo za své útočiště, jelikož se nachází pět kilometrů Švýcarska. Při sebemenším poplachu stačilo jen překonat jezero. Při své naivitě jsem věřil, že čím je člověk blíže Švýcarsku, tím větší existuje šance uniknout nebezpečí. Ještě jsem netušil, že Švýcarsko neexistuje.

„Sezóna“ se rozběhla od 15. června. Střídaly se slavnosti a veselice. Večere „velvyslanců“ v Casinu. Pěvecká vystoupení George Ulmera. Tři reprízy hry „Pánové, poslouchejte dobře“. Ohňostroje 14. července na golfu v Chavoires, balety markýze Cuevase a vybavil bych si ještě další události, kdybych měl v rukou program vydaný turistickým infocentrem. Nechal jsem si ho a jsem si jistý, že bych ho našel mezi stránkami knihy, kterou jsem ten rok četl. Které? Počasí bylo nádherné a pravidelní návštěvníci předvídali, že slunečné dny vydrží až do října.

pozor na drobná přehlédnutí a posuny smyslu – ještě více ověřovat

styl mírně archaizující (jelikož, rovněž), ale to není chyba

stavba vět pěkná, i rytmus